

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Sect. Vlt. Argumenta adversaria proponuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95871](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95871)

Quæst. III. An positium quod addit, &c. 73

aduersarij concedunt alias ex tali concessione eruerent necessario omnia absurda, quæ deducta fuerunt in *Physicis*, contra Scotum asserentem dari formam corporeitatis in composito substantiali, quæ maxima sunt.

32 Ultimo sic probatur, quia inhærentia accidentis ad subiectum est modus oppositus respectu supposititalitatis, & est quasi ultimus terminus, seu modus talis formæ secundum existentiam eius; accidens enim quamvis ex vi suæ existentie sit aptum, & propensum ad inhærendum, non tamen est actu inhærens ex vi solius existentie, sed indiget speciali modo inhærendi, qui est veluti ultimus terminus existentie ipsius; igitur opposito quidem modo, tamen proportionabili, intelligendum est in substantiali natura; quod licet sit actualis entitas per existentiam suam, ex vi talis existentie præcise sumptæ, non est subsistens, sed indiget modo per se ellendi, quo ultimo terminatur existentia naturæ, ut in se sit sine dependentia ab aliquo substantiante: ille ergo modus complet suppositum & habet rationem supposititalitatis.

SECTIO VLTIMA.

Argumenta aduersaria solvuntur.

33 AD primum argumentum nego maiorem, ut patet ex dictis latissime in probatione nostræ conclusionis, ubi varios modos ostendimus, qui non sunt determinationes ad aliud, sed absoluti: ad probationem illius maioris respondeo, à P. Hurtad. non numerari omnes modos, & sic non mitum, quod in tali numeratione non reperiatur aliquem modum, qui non sit determinatio ad aliud: ad probationem minoris dico, supposititalitatem nihil aliud esse, quam ultimum terminum naturæ substantialis completæ, qui ex eo quod ultimus terminus sit, petit necessario ut sit modus & non res.

34 Ad secundum nego quod Verbum diuinum non possit supplere effectum modi, si talis modus sit terminus naturæ, & supposititalitatis illius, & ratio euidens à priori est, quia Verbum diuinum est suppositum formalissime includens formalissimam supposititalitatem, ratione cuius ipsum Verbum in esse suppositi constituitur, ipsa autem supposititalitas Verbi diuini est increata supposititalitas eminenter continens omnem supposititalitatem creatam ratione diuinitatis incluse transcendentaliter in ipsa supposititalitate, seu relatione personali, quæ etiam terminus ultimus diuinitatis dicitur: atqui omne quod continet eminenter aliud, potest supplere vices illius quod continet eminenter; ergo supposititalitas illa Verbi diuini poterit supplere effectum supposititalitatis creatæ, licet ipsa supposititalitas creatæ sit modus, ex alio autem capite cum Verbum diuinum, & supposititalitas ipsius non sit formaliter forma substantialis, non continebit eminenter formam substantialem, nec æquiualebit ipsi, sed potius repugnabit supposititalitati diuinæ esse formam substantialem formaliter, ac per consequens repugnabit etiam supplere effectum formæ substantialis; nam, ut certum est, apud omnes Theologos, supposititalitatem diuinam non posse exercere causalitatem aliquam intrinsecam sive materiale siue formalem, quia nec est materia, nec forma formaliter, at vero in sententia omnium potest supplere effectum substantie, quia sub-

sistentia diuina est vere & formaliter talis, & terminare naturam non dicit imperfectionem ex parte terminantis, quam dicit, quæcunque vera informatio formæ, scilicet incomplementum essentialiale, quia forma essentialiter est incompleta, ita ut incomplementum eius ita conuertatur cum forma, ut nullo modo possit concipi forma sine incomplemento essentiali, cum vero maxime repugnet incomplementum essentialiale Deo, inde est quod Deo repugnet etiam ratio formæ essentialis, quod non contingit in termino, seu supposititalitate ut sic, & ideo omnes vnanimiter concedimus in Deo rationem supposititalitatis formaliter: ergo signum est rationem formæ ut sic formaliter sumptæ includere imperfectionem aliquam, ita conuertibilem cum ratione formæ, ut nullo modo possit adhuc in ratione præcisiuissima purificari à tali imperfectione, ratione cuius negatur ab omnibus catholicis Verbum diuinum posse esse formam, ac posse munus formæ exercere; posse tamen exercere munus terminandi, & suppositandi, quia terminare ut sic, & suppositare nullam perfectionem dicit, sed magnam imperfectionem; unde licet terminus creatus sit modo, & terminet modaliter, non poterit Verbum diuinum, ablatis imperfectionibus modi terminare eminentiori modo humanitatem, in qua nulla implicatio potest reperiri.

Ad tertium argumentum concedo maiorem, & nego minorem, ad eius probationem concedo itē maiorem & nego minorem, quia substantia siue sit res, siue sit modus inniti necessario debet in natura, cum ab ipsa fluat efficienter media actioneeductiua per modum emanationis, dicere enim substantiam illam à Deo solum produci, nec esse effectum alicuius causæ creatæ, existimo paradoxum, & inane, ut postea probabitur; quare si ab aliqua causa creatæ attingitur necessario, ab illa sit per educationem, atque adeo per innitentiam, & substantiationem sui ipsius in alia, id vero quod in ipsa minori dicitur, naturam scilicet inniti substantia absolute negandum est, si intelligatur de propria innitentia, & substantiatione, natura enim à substantia solum pender, ut à termino, & non ut à substantiante, nec confutatio responsionis facta ab Albertino, scilicet effectum formalem, quem confert forma præhabendum à forma non solum ut quo sed etiam ut quod, nihil vrget; forma enim confert esse formatum materiæ, & tamen forma ipsa non est ut quod, formata, item efficit ens completum secundum speciem, & tamen ipsa non est completa ut quod, sed simpliciter incompleta: non ergo in vniuersum verum est, ut id quod forma alicui confert, ut quo præbeat in se ut quod, sufficit enim ut præbeat ut quo quantumvis considerata ut quod talis ipsa non sit.

Ad quartum concedo maiorem & nego primam & secundam consequentiam, quia neutra sequitur ex limitatione naturæ; non prima, quia etiam substantia creatæ quantumvis res sit, est finita & limitata, est enim creatura; vel ergo de ratione entis finiti, & limitati est ut indigeat substantiante, vel de ratione entis finiti, quæ sit natura, si primum indiget: ergo ipsa substantia vterioris substantiante, sique in infinitum abeundum, si vero secundum petis principium, ut de se patet, ex quo sit, neque secundam consequentiam subsistere (nittebat enim in prima) vtrum vero ex conceptu naturæ finitæ colligatur substantia seu ex terminus naturæ rei ab ipsa distinctus, dicā alibi.

I. P. Tom. II.

K

QVÆSTIO